

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ବିନାଶୀ ଶରୀର ସହିତ ତୁମର ସ୍ନେହ ରହିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ, ତୁମେ ଏକମାତ୍ର ବିଦେହୀ ବାବାଟ୍ଟକୁ ସ୍ନେହ କର । ଦେହକୁ ଦେଖୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଦେଖ ନାହିଁ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ବୁଦ୍ଧଙ୍କୁ ସାଞ୍ଚରୁ (ପବିତ୍ର) କରିବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କ’ଣ ? ସାଞ୍ଚରୁ ବୁଦ୍ଧଙ୍କ ଲକ୍ଷଣ କ’ଣ ?

ଉତ୍ତର:- ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବା ଦ୍ଵାରା ହିଁ ବୁଦ୍ଧଙ୍କୁ ସାଞ୍ଚରୁ ହୋଇଥାଏ । ଏହିଭଳି ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ସନ୍ତାନମାନେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେକରି ଏକମାତ୍ର ବାବାଟ୍ଟକୁ ହିଁ ସ୍ନେହ କରିଥା’ନ୍ତି, ବାବାଟ୍ଟକଠାରୁ ହିଁ ଶୁଣିଥା’ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଯେଉଁମାନେ ମୃତମତି ଅଟନ୍ତି ସେମାନେ ଦେହକୁ ସ୍ନେହ କରିଥା’ନ୍ତି, ଦେହକୁ ହିଁ ଶୁଣିଥା’ନ୍ତି ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଓମ୍ ଶାନ୍ତିର ଶବ୍ଦ କିଏ କହୁଛନ୍ତି ଏବଂ କିଏ ଶୁଣୁଛନ୍ତି ? ଅନ୍ୟ ସତସତ୍ତ୍ଵମାନଙ୍କରେ ତ ଜିହ୍ଵାସୁମାନେ ଶୁଣିଥା’ନ୍ତି । କହିବେ, ଅମୃତ ମହାତ୍ମା କିମ୍ବା ଅମୃତ ଗୁରୁ ଶୁଣାଇଲେ । କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ପରମାତ୍ମା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ଆତ୍ମା ଶୁଣୁଛି । ତେବେ ଏହା ନୂଆ କଥା ନା । ଏଠାରେ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । କିନ୍ତୁ କେହି କେହି ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ବସିଥା’ନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏଠାରେ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ବସିବା ଆବଶ୍ୟକ । ମୁଁ ଆତ୍ମା ଏହି ଶରୀରରେ ବିରାଜମାନ କରିଛି । ଶିବବାବା ଆମକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଏହିକଥା ବୁଦ୍ଧଙ୍କରେ ଭଲ ଭାବରେ ମନେ ରଖିବା ଆବଶ୍ୟକ । ମୋର ଆତ୍ମାର ସମ୍ବନ୍ଧ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ରହିଛି । ପରମାତ୍ମା ଆସି ଏହି ଶରୀର ଦ୍ଵାରା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଲଏ (ବ୍ରହ୍ମା) ହେଲେ ଦଲାଲ ଅର୍ଥାତ୍ ମଧ୍ୟସ୍ଥ । ତୁମକୁ ଶିବବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମାବାବାଟ୍ଟକୁ ମଧ୍ୟ ବରଷା ଶିବବାବା ଦେଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ବୁଦ୍ଧ ତାଙ୍କ ଆତ୍ମକୁ ଯିବା ଦରକାର । ଧରିନିଅ କୌଣସି ପିତାଙ୍କର ୫/୭ଟି ପିଲା ଅଛନ୍ତି ତେବେ ସେମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ମଧ୍ୟ ପିତାଙ୍କ ଆତ୍ମକୁ ଯିବ ନା, କାରଣ ସମ୍ପତ୍ତି ତାଙ୍କଠାରୁ ମିଳିଥାଏ । ଭାଇଠାରୁ ତ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିନଥାଏ । ସମ୍ପତ୍ତି କେବଳ ପିତାଙ୍କଠାରୁ ହିଁ ମିଳିଥାଏ । ତେବେ ଆତ୍ମାକୁ ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମାଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିନଥାଏ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆତ୍ମା ରୂପରେ ଆମେ ସବୁ ଭାଇ-ଭାଇ ଅଟୁ । ଆମ ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ସମ୍ବନ୍ଧ ଏକମାତ୍ର ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ରହିଛି । ସିଏ କହୁଛନ୍ତି, କେବଳ ମୋତେ ହିଁ ମନେ ପକାଅ । କେବଳ ମୋ ସହିତ ହିଁ ପ୍ରୀତି ରଖ । ରଚନା (ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ) ସହିତ ପ୍ରୀତି ରଖ ନାହିଁ । ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୁଅ । ଯଦି ମୋ ବିନା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଦେହଧାରୀମାନଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛ ତେବେ ତାକୁ ଦେହ-ଅଭିମାନ କୁହାଯିବ । ଯଦିଓ ଏହି (ବ୍ରହ୍ମା) ଦେହଧାରୀ, ତୁମ ସମମୁଖରେ ଅଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତୁମେ ସ୍ଵାତ୍ମକୁ ଦେଖନାହିଁ । ତୁମମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିରେ କେବଳ ବାବାଟ୍ଟଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତି ରହିବା ଦରକାର । ଲୋକମାନେ ତ କେବଳ କଥାକୁ ମାତ୍ର ଭାଇ ଭାଇ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମେ ସମସ୍ତେ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସନ୍ତାନ ଅଟୁ । ସମ୍ପତ୍ତି ମଧ୍ୟ ପରମାତ୍ମା ପିତାଙ୍କଠାରୁ ମିଳୁଛି । ସେହି ପିତା ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି, ତୁମମାନଙ୍କର ସ୍ନେହ କେବଳ ମୋ ସହିତ ରହିବା ଦରକାର । ମୁଁ ନିଜେ ଆସି ତୁମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ମୋ ସହିତ ନିର୍ବନ୍ଧ କରାଉଛି । ଦେହଧାରୀଙ୍କ ସହିତ ନୁହେଁ । ଅନ୍ୟ ଯେକୌଣସି ବି ସମ୍ବନ୍ଧ ଅଛି ସେସବୁ ଦେହ ସହିତ ଏବଂ ଏଠିକାର ସମ୍ବନ୍ଧ ଅଟେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମକୁ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଆମେ ଆତ୍ମା ପରମାତ୍ମା ପିତାଙ୍କଠାରୁ ଶୁଣୁଛୁ । ତେଣୁ ବୁଦ୍ଧ ସଦା ସର୍ବଦା ବାବାଟ୍ଟ ଆତ୍ମକୁ ଯିବା ଉଚିତ୍ । ବାବା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ନିକଟରେ ବସି ଆମକୁ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ସେ ସ୍ଵାତ୍ମ ଶରୀରକୁ ଉଧାର ନେଇଛନ୍ତି । ଆତ୍ମା ଏହି ଶରୀର ରୂପ ଘରେ ରହି ଅଭିନୟ କରୁଛି । ଯେପରି ସେ ଅଭିନୟ କରିବା ପାଇଁ ନିଜକୁ ଶରୀର ରୂପୀ ଘର ମଧ୍ୟରେ ବନ୍ଦୀ କରିଦେଉଛି । ଏମିତି ତ ମୁକ୍ତ ଅଟେ । କିନ୍ତୁ ଶରୀର ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରି ବନ୍ଦୀ ଭାବରେ ରହି ଅଭିନୟ କରିଥାଏ । ଆତ୍ମା ହିଁ ଗୋଟିଏ ଶରୀର ଛାଡ଼ି ଅନ୍ୟ ଏକ ଶରୀର ନେଇଥାଏ, ପାର୍ଟ କରିଥାଏ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଯିଏ ଯେତେ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ରହିବେ ସେମାନେ ସେତେ ଉଚ୍ଚପଦ ପାଇବେ । ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କ ଶରୀର ପ୍ରତି ତୁମର ତିଳେମାତ୍ର ସ୍ନେହ ରହିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଏହି ଶରୀର ତ କୌଣସି କାମକୁ ନୁହେଁ । ମୁଁ ଏହି ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛି କେବଳ ତୁମକୁ ଜ୍ଞାନ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ । ଏହା ହେଉଛି ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ବା ପରଦେଶ । ସେଥିପାଇଁ ରାବଣକୁ ଜଳାଧାନ କରି କିନ୍ତୁ କିଛି ବୁଝି ନାହାନ୍ତି । ଚିତ୍ର ଆଦି ଯାହା କିଛି ବି ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି, ସେସବୁର ଅର୍ଥକୁ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମୃତମତି ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ସମସ୍ତେ ମୃତମତି ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ସମସ୍ତଙ୍କ ଭିତରେ ଦେହ-ଅଭିମାନ ରହିଛି ନା । ସମସ୍ତେ ତୁରୁ ବୁଦ୍ଧ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯିଏ ମୃତମତି ହୋଇଥିବେ ସେମାନେ ଦେହକୁ ମନେ ପକାଇବେ, ଦେହ ସହିତ ସ୍ନେହ ରଖିବେ । ଯିଏ ସାଞ୍ଚରୁ (ପବିତ୍ର) ବୁଦ୍ଧ ହୋଇଥିବେ ସେମାନେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବେ ଏବଂ ତାଙ୍କଠାରୁ ହିଁ ଶୁଣିବେ । ଏଥିରେ ହିଁ କଷ୍ଟ କରିବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ । ଲଏ ତ ବାବାଟ୍ଟଙ୍କର ରଥ । ତେଣୁ ବହୁତଙ୍କର ଏହାଙ୍କ ସହିତ ସ୍ନେହ ହୋଇଯାଉଛି । ଯେପରି ହୁସେନଙ୍କର ଘୋଡ଼ାକୁ କେତେ ସଜାଇଥା’ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତ ମହିମା ତ ହୁସେନଙ୍କର ନା । ଘୋଡ଼ାର ତ ମହିମା ହୋଇନଥାଏ । ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ମନୁଷ୍ୟ ଶରୀରରେ ହିଁ ହୁସେନଙ୍କର ଆତ୍ମା ପ୍ରବେଶ କରିଥିବ ନା । ସେମାନେ (ମୁସଲମାନମାନେ) ଏସବୁ କଥାକୁ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହାକୁ ରାଜସାହି-ଅଗ୍ରମେଧ ଅବିନାଶୀ ରୁଦ୍ର ଜ୍ଞାନ ଯନ୍ତ୍ର କୁହାଯାଉଛି । ଅଗ୍ରର ନାମ ଶୁଣି ସେମାନେ(ଲୋକମାନେ) ଘୋଡ଼ା ବୋଲି ଭାବି ନେଇଛନ୍ତି ଏବଂ ଘୋଡ଼ାକୁ ସାଞ୍ଚା କରୁଛନ୍ତି । ଏସବୁ ହେଲା

ଉକ୍ତିମାର୍ଗର କାହାଣୀ । ଏବେ ତୁମକୁ ସୁନ୍ଦର ଅର୍ଥାତ୍ ପବିତ୍ର ତ' ପରମଧାମର ଯାତ୍ରୀ ବାବା ହିଁ କରିଛନ୍ତି ନା ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ଜାଣୁଛୁ ଆମେ ପ୍ରଥମେ ଗୋରା ଅର୍ଥାତ୍ ପବିତ୍ର ଥିଲେ ପରେ ଶ୍ଯାମଳ ଅର୍ଥାତ୍ ଅପବିତ୍ର ହୋଇଗଲେ । ଯିଏବି ଆତ୍ମା ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ଆସିଥା'ନ୍ତି ସେମାନେ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ଆ'ନ୍ତି, ପରେ ସତ୍ତ୍ୱ, ରଜୋ, ତମୋ ଅବସ୍ଥାକୁ ଆସନ୍ତି । ପୁଣି ବାବା ଆସି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସୁନ୍ଦର କରିଦିଅନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ବି ଧର୍ମସ୍ଥାପନ କରିବା ପାଇଁ ଆସନ୍ତି ପ୍ରଥମେ ସେମାନେ ପବିତ୍ର ଆ'ନ୍ତି, ପରେ କାମ ଅଗ୍ନିରେ ଜଳି କଳା ଅର୍ଥାତ୍ ପତିତ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ସୁନ୍ଦର ପୁଣି ଶ୍ଯାମଳ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ଲଏ (ବରହମା) ସର୍ବପ୍ରଥମେ ଜନ୍ମ ନେଉଥିବା କାରଣରୁ ସବୁଠାରୁ ସୁନ୍ଦର ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ଏମାନଙ୍କ (ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ) ଭଳି ପ୍ରାକୃତିକ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଆଉ କାହାର ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହା ଜ୍ଞାନଯୁକ୍ତ କଥା ଅଟେ । ଯଦିଓ ଖରୀଷ୍ଟିୟାନମାନେ ଭାରତବାସୀଙ୍କଠାରୁ ସୁନ୍ଦର କାହିଁକି ନା ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ଦେଶର ନିବାସୀ ଅଟନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସତ୍ତ୍ୱଯୁଗରେ ତ ପ୍ରାକୃତିକ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଥାଏ । ଆତ୍ମା ଏବଂ ଶରୀର ଦୁଇଟିଯାକ ସୁନ୍ଦର ଥାଏ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତ' ସମସ୍ତେ ଶ୍ଯାମଳ । ପୁଣି ବାବା ଆସି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସୁନ୍ଦର କରୁଛନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ପବିତ୍ର ହୋଇଥା'ନ୍ତି, ପୁଣି ତଳକୁ ଖସି-ଖସି କାମ ଅଗ୍ନିରେ ଜଳି କଳା ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରିବା ପାଇଁ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଲେ ହିଁ ତୁମେ ପବିତ୍ର ହୋଇପାରିବ । ସେଥିପାଇଁ ଜଣଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ଦେହଧାରୀଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରୀତି ରଖିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ବୁଦ୍ଧିରେ ଏକଥା ରହୁ ଯେ ମୁଁ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କର ଅଟେ । ସେ ହିଁ ମୋର ସବୁକିଛି ଅଟନ୍ତି । ଏହି ଆଖିରେ ଯାହା କିଛି ଦେଖାଯାଉଛି ସବୁ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ଏହି ଆଖି ମଧ୍ୟ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯିବ । ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ତ ତ୍ରିନେତ୍ରୀ କୁହାଯାଏ । ତାଙ୍କର ଜ୍ଞାନର ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ଅଛି ତେଣୁ ତ୍ରିନେତ୍ରୀ, ତ୍ରିକାଳଦର୍ଶୀ, ତ୍ରିଲୋକୀନାଥ ଏହି ଉପାଧିମାନ ତାଙ୍କୁ ହିଁ ମିଳିଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମକୁ ତିନିଲୋକର ଜ୍ଞାନ ମିଳିଛି । ପୁଣି ଏହା ଗୁପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ଯାହାଙ୍କଠାରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଅଛି ସିଏ ହିଁ ଆସି ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମକୁ ବାବା ୮୪ ଜନ୍ମର ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କର । ମୁଁ ତୁମକୁ ପବିତ୍ର କରିବା ପାଇଁ ଏହି ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରିଛି । ମୋତେ ମନେ ପକାଇଲେ ହିଁ ତୁମେମାନେ ପବିତ୍ର ହୋଇପାରିବ । ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ମନେ ପକାଇଲେ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଯଦି ପାପ ଖଣ୍ଡନ ନହେବ ତେବେ କୁହାଯିବ ବିନାଶ କାଳରେ ବିପରୀତ ବୁଦ୍ଧି ବିନଶ୍ଚନ୍ତି । ଲୋକମାନେ ତ ବହୁତ ଅନ୍ଧବିଶ୍ୱାସରେ ବୁଦ୍ଧି ରହିଛନ୍ତି । ଦେହଧାରୀମାନଙ୍କ ଠାରେ ହିଁ ମୋହ ରଖିଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମକୁ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହେବାକୁ ପଡିବ । କେବଳ ଜଣଙ୍କଠାରେ ହିଁ ମୋହ ରଖିବାକୁ ହେବ । ଯଦି ଅନ୍ୟ କାହାଠାରେ ମୋହ ରଖିବ ତେବେ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ବିପରୀତ ବୁଦ୍ଧି କୁହାଯିବ । ବାବା କେତେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, କେବଳ ମୋତେ ହିଁ ମନେ ପକାଅ । ଏଥିରେ କଷ୍ଟ କରିବାକୁ ପଡିବ । ତୁମେମାନେ କହୁଥିଲ ମଧ୍ୟ ଆମ ପତିତମାନଙ୍କୁ ଆସି ପବିତ୍ର କର । ତେବେ ପବିତ୍ର ତ' ବାବା ହିଁ କରିଥାନ୍ତି । ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ୮୪ ଜନ୍ମର ଇତିହାସ-ଭୂଗୋଳ ବାବା ହିଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ତାହା ତ ସହଜ ନା । ବାକି ଯୋଗର ବିଷୟ ହିଁ କଠିନରୁ କଠିନ ଅଟେ । ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଯୋଗ ଲଗାଇବାରେ କେହି ବି ଦକ୍ଷ ନୁହଁନ୍ତି ।

ଯେଉଁ ସନ୍ତାନମାନେ ଯୋଗରେ ପ୍ରବୀଣ ନୁହଁନ୍ତି ସେମାନେ ଯେପରି ପଣ୍ଡିତ ଅଟନ୍ତି । ଜ୍ଞାନରେ କେତେ ବି ପ୍ରବୀଣ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଯୋଗରେ ନରହିପାରିଲେ ତାଙ୍କୁ ପଣ୍ଡିତ କୁହାଯିବ । ବାବା ଗୋଟିଏ ପଣ୍ଡିତର କାହାଣୀ ଶୁଣାଇଥାନ୍ତି ନା । ପଣ୍ଡିତ ଯାହାକୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ କଥା ଶୁଣାଇଥିଲେ, ସେ ବ୍ୟକ୍ତି ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ନବୀ ପାରି ହୋଇଗଲା, କିନ୍ତୁ ପଣ୍ଡିତ ପାରି ହୋଇପାରିଲେ ନାହିଁ । ଏହି ପଣ୍ଡିତଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ମଧ୍ୟ ତୁମମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଅଟେ । ବାବାଙ୍କୁ ତୁମେ ମନେ ପକାଇଲେ ପାର ହୋଇଯିବ । କେବଳ ମୁରଲୀ ଶୁଣାଇବାରେ ପ୍ରବୀଣ ହୋଇଗଲେ ପାରି ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । କାରଣ ଯୋଗ ବ୍ୟତୀତ ବିକର୍କ ବିନାଶ ହେବ ନାହିଁ । ଏହିପରି ଉଦାହରଣ ସବୁ ରହିଛି । ବାବା ଆସି ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ (ସେହି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ) ଗୋଟିଏ କଥାର ନିଶ୍ଚୟ ହୋଇଗଲା ଯେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଲେ ପାରି ହୋଇଯିବ । ଯଦି କେବଳ ଜ୍ଞାନ ଥିବ ଯୋଗ ନଥିବ, ତେବେ ଉଚ୍ଚପଦ ପାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ଏପରି ବହୁତ ଅଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହୁ ନାହାନ୍ତି । ତେବେ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ରହିବା ହିଁ ମୂଳକଥା ଅଟେ । ବହୁତ ଭଲ ଭଲ ସେବାଧାରୀ ଅଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ବୁଦ୍ଧିର ଯୋଗ ଠିକ୍ ନଥିଲେ ବନ୍ଧନରେ ପଡିଯାଆନ୍ତି । ଯୋଗୀ ଆତ୍ମା କେବେ ଦେହ-ଅଭିମାନର ବନ୍ଧନରେ ଆସିବେ ନାହିଁ । ତାଙ୍କର ଅଗୁପ୍ତ ସଂକଳ୍ପ ଆସିବ ନାହିଁ । ଯୋଗରେ ଦୁର୍ବଳ ଥିଲେ ମନରେ ବହୁତ ତୋଫାନ ଉଠିବ । ଯୋଗ ଦ୍ୱାରା କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବର୍ଣ୍ଣାଭୂତ ହୋଇଯାଏ । ବାବା ଠିକ୍ ଭୁଲ୍ ବୁଝିବାର ଶକ୍ତି ଦେଇଛନ୍ତି । ଅନ୍ୟର ଦେହ ପ୍ରତି ବୁଦ୍ଧି ଯିବା ଦ୍ୱାରା ବିପରୀତ ବୁଦ୍ଧି ହୋଇଯାଆନ୍ତି ଏବଂ ବିପରୀତ ବୁଦ୍ଧି ବିନଶ୍ଚନ୍ତି । ଜ୍ଞାନ ଅଲଗା ଯୋଗ ଅଲଗା । ଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ, ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିଥାଏ । ଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ଶରୀରର ଆୟୁଷ ଅଧିକ ହୋଇଥାଏ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଆୟୁଷ କମ୍ ପୁଣି ଅଧାକଳ୍ପ ପାଇଁ ଶରୀରର ଆୟୁଷ ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଯିବ । ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ଆତ୍ମା ତମୋପ୍ରଧାନରୁ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହୋଇଯିବ । ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ । ତେଣୁ ସବୁକିଛି ଆତ୍ମାକୁ ପବିତ୍ର କରିବା ଉପରେ ହିଁ ନିର୍ଭର କରିଥାଏ । ପବିତ୍ର ନହେଲେ ପଦ ମଧ୍ୟ ପାଇପାରିବ ନାହିଁ ।

ମାୟା ଚାର୍ଟ ରଖିବାରେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଅଳସୁଆ କରିଦେଉଛି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଯୋଗର ଯାତ୍ରାର ଚାର୍ଟ ରଖିବାରେ ସଉକ ରହିବା

ଦରକାର । ଦେଖିବା ଦରକାର ଯେ, ଆମେ ବାବାଜୀଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛୁ ନା ଆଉ କୌଣସି ମିତ୍ର-ସମ୍ବନ୍ଧୀ ଆତ୍ମକୁ ବୁଝି ଯାଉଛି । ସାରା ଦିନ କାହାର ସ୍ମୃତି ରହିଛି ଅଥବା କାହା ସହିତ ପ୍ରୀତି ରହିଛି । ସମସ୍ତ କେତେ ବୟସରେ ଗଲା ? ନିଜର ଚାର୍ଚ୍ଚ ରଖିବା ଦରକାର । କିନ୍ତୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଚାର୍ଚ୍ଚ ରଖିବା ପାଇଁ କାହା ମଧ୍ୟରେ ଶକ୍ତି ନାହିଁ । କେହି କ୍ଷତିତ ଚାର୍ଚ୍ଚ ରଖିଥା'ନ୍ତି । ମାୟା ପୁରା ଚାର୍ଚ୍ଚ ରଖିବାକୁ ଦିଏ ନାହିଁ । ଏକଦମ୍ ଅଳସୁଆ କରିଦିଏ । ଫୁରୁତ୍ତିପଣିଆ ଚାଲିଯାଇଥାଏ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ମୁଁ ତ ସବୁ ପ୍ରେମିକାତ୍ମକର ପ୍ରେମିକ ଅଟେ, ତେଣୁ ଅଧାକଲ୍ପ ମନେ ପକାଇଲି, ଏବେ ମୁଁ କହୁଛି ମୋତେ ମନେ ପକାଇଲେ ବିକର୍କ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ଏଭଳି ବାବା ଯିଏ ସୁଖ ଦେଉଛନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ କେତେ ମନେ ପକାଇବା ଆବଶ୍ୟକ । ଅନ୍ୟମାନେ ତ ସମସ୍ତେ ଦୁଃଖ ଦେଇଥା'ନ୍ତି । ସେମାନେ କୌଣସି କାମକୁ ଆସିବେ ନାହିଁ । ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ଏକମାତ୍ର ପରମାତ୍ମା ପିତା ହିଁ ସାହାଯ୍ୟ କରିଥା'ନ୍ତି । ଅନ୍ତିମ ସମୟ ଗୋଟିଏ ହେଲା ଜୀବନର ଶେଷ ସମୟକୁ କୁହାଯାଏ ଏବଂ ଅନ୍ୟଟି ସୃଷ୍ଟିର ଅନ୍ତିମ ସମୟକୁ କୁହାଯାଏ ।

ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଠିକ୍ ଭାବରେ ମନେ ପକାଉଥିଲେ ଅକାଳମୃତ୍ୟୁ ହେବ ନାହିଁ । ଯୋଗବଳ ତୁମକୁ ଅମର କରିଦେଇଥାଏ । ତେବେ ପ୍ରଥମେ ତ ବାବାଜୀଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରୀତିରୁଦ୍ଧ ରହିବା ଦରକାର । କାହାର ଶରୀର ପ୍ରତି ପ୍ରୀତି ହେଲେ ତଳକୁ ଖସିଯିବ, ଫେଲ୍ ହୋଇଯିବ ଏବଂ ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ଣ୍ଣୀକୁ ଚାଲିଯିବ । ସାଞ୍ଚରଗ ତ ସତ୍ୟଯୁଗ ସୂର୍ଯ୍ୟବର୍ଣ୍ଣୀ ରାଜତ୍ଵକୁ ହିଁ କୁହାଯାଏ । ଯେପରି ଦ୍ଵାପର ଏବଂ କଳିଯୁଗ ଅଛି, କିନ୍ତୁ କଳିଯୁଗକୁ ଘୋର ନର୍କ, ତମୋପ୍ରଧାନ କୁହାଯାଇଥାଏ । ତ୍ରେତାଯୁଗକୁ ମଧ୍ୟ ସାଞ୍ଚରଗ କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଦ୍ଵାପରକୁ ଏତେ କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ପୁଣି ତମୋପ୍ରଧାନରୁ ସତତ୍ଵପ୍ରଧାନ ହେବା ପାଇଁ ଯୋଗବଳ ଆବଶ୍ୟକ । ନିଜେ ମଧ୍ୟ ବୁଝିଥା'ନ୍ତି ଆମର ଅମୃତ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ଵ ସହିତ ରୁହେ ପ୍ରୀତି ଅଛି, ତାଙ୍କ ଆଧାର ବିନା ଆମର କଲ୍ୟାଣ ହେବ ନାହିଁ । ତେବେ ଏଭଳି ଅବସ୍ଥାରେ ଯଦି ମରିଥା'ନ୍ତି ତେବେ କ'ଣ ଗତି ହେବ । ବିନାଶ ସମୟରେ ବିପରୀତ ବୁଦ୍ଧି ବିନଶ୍ଚନ୍ତି କୁହାଯାଏ । ସେମାନେ ଧୂଳିଛାଇ ଅଥାତ୍ ନିକୃଷ୍ଟ ପଦ ପାଇଥା'ନ୍ତି । ଆଜିକାଲି ଦୁନିଆରେ ଫେସନ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ବଡ଼ ବିପଦ ଅଟେ । ନିଜ ପ୍ରତି ଆକର୍ଷିତ କରିବା ପାଇଁ ଶରୀରକୁ କେତେ ସଜାଇଥା'ନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା କହୁଛନ୍ତି କାହାର ନାମ-ରୂପରେ ଆବଦ୍ଧ ହୁଅ ନାହିଁ । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ଡରେସ ଦେଖ କେତେ ରାଜକୀୟ । ତାହା ହେଲା (ସାଞ୍ଚରଗ) ଶିବାଳୟ, ଏହାକୁ କୁହାଯାଏ ବେଶ୍ୟାଳୟ । ଏହି ଦେବତାମାନଙ୍କ ଆଗରେ ଯାଇ କହନ୍ତି ଆମେ ବେଶ୍ୟାଳୟରେ ରହିଛୁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତ ଫେସନ ଏଭଳି ବିପଦପୁରଣ ହୋଇଗଲାଣି ଯାହାକି ସମସ୍ତତ୍ଵକର ଧ୍ୟାନ ଆକର୍ଷିତ ହୋଇଯାଉଛି ପୁଣି ସେମାନଙ୍କ ରୂପରେ ଆକର୍ଷିତ ହୋଇ ଅପହରଣ କରି ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ନିୟମ ମୁତାବକ ଚାଲିଚଳନ ହେବ । ସେଠାରେ ତ ପ୍ରାକୃତିକ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ରହିବ । ଏଥିରେ ଅନ୍ୟଗ୍ରହଣ କୌଣସି ପ୍ରଶ୍ନ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ତ ଦେଖିଲେ ମନ ଲାଗିଯାଉଛି ପୁଣି ଅନ୍ୟ ଧର୍ମବାଲାଙ୍କ ସହିତ ମଧ୍ୟ ବିବାହ କରୁଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମର ଲଗ୍ନରୀୟ ବୁଦ୍ଧି । ତେବେ ପଥର ବୁଦ୍ଧିରୁ ପାରସ୍ପରିକ ଏକମାତ୍ର ବାବାଜୀଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ କେହି କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ସେମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ରାବଣ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ । ତୁମେ ବର୍ତ୍ତମାନ ରାମଙ୍କ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ହୋଇଛ । ପାଣ୍ଡବ ଏବଂ କୌରବ ଗୋଟିଏ ବଂଶର ଥିଲେ, ବାକି ସୁରୋପବାସୀ ହେଲେ ଯାଦବ । ଗୀତାରୁ କେହି ବୁଝି ପାରୁନାହାନ୍ତି ଯେ ଯାଦବମାନେ ସୁରୋପବାସୀ ହିଁ ଥିଲେ । ସେମାନେ ତ ଯାଦବ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ମଧ୍ୟ ଏଠିକାର ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି । ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ଯାଦବମାନେ ହେଲେ ସୁରୋପବାସୀ, ଯେଉଁମାନେ କି ନିଜର ବିନାଶ ପାଇଁ କଷେପଶାସ୍ତ୍ର(ମୁସଲ) ଆଦି ତିଆରି କରିଛନ୍ତି । ପାଣ୍ଡବମାନଙ୍କର ବିଜୟ ହୋଇଥାଏ । ସେମାନେ ଯାଇ ସାଞ୍ଚରଗ ମାଲିକ ହେବେ । ପରମାତ୍ମା ହିଁ ଆସି ସାଞ୍ଚରଗ ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି । ଶାସ୍ତ୍ରରେ ତ ଦେଖାଇ ଦିଆଯାଇଛି, ପାଣ୍ଡବମାନେ ପାହାଡ଼ରୁ ଖସି ପଡି ପ୍ରାଣତ୍ୟାଗ କଲେ । ତାପରେ କ'ଣ ହେଲା କିଛି ବି ଜଣାନାହିଁ । ପଥର ବୁଦ୍ଧି ଅଟନ୍ତି ନା । ଡରାମାର ରହସ୍ୟକୁ ଟିକିଏ ମଧ୍ୟ କେହି ବୁଝିପାରୁ ନାହାନ୍ତି । ବାବାଜୀଙ୍କ ପାଖକୁ ବହୁତ ସନ୍ତାନ ଆସୁଛନ୍ତି । ଯଦିଓ କହୁଛି ଗହଣା ଆଦି ପିନ୍ଧି, କିନ୍ତୁ ପିଲାମାନେ କହୁଛନ୍ତି ଅଳଙ୍କାର କଣ ଶୋଭାପାଉଛି ? ଆତ୍ମା ତ ପତିତ, ପତିତ ଶରୀରକୁ ପୁଣି ଅଳଙ୍କାର କ'ଣ ଶୋଭା ପାଇବ । ସେଠାରେ ତ ଆମେ ଏହି ଅଳଙ୍କାରରେ ସଜାଇ ହୋଇ ରହିବୁ । ଅମାପ ଧନ ରହିବ । ସମସ୍ତେ ସୁଖି ରହିବେ । ଯଦିଓ ଏତିକି ଅନୁଭବ ହେବ କି ଇଏ ରାଜା, ଆମେ ପ୍ରଜା । କିନ୍ତୁ ସେଠାରେ ଦୁଃଖର କଥା କିଛି ନଥାଏ । ଏଠାରେ ଖାଦ୍ୟ ଶୟ୍ୟ ଆଦି ମିଳୁନାହିଁ, ତେଣୁ ମନୁଷ୍ୟ ଦୁଃଖି ହେଉଛନ୍ତି । ସେଠାରେ ତ ସବୁ କିଛି ମିଳିଥାଏ । ଦୁଃଖ ଅକ୍ଷର ସେଠାରେ ମୁଖରୁ ବାହାରିବ ନାହିଁ । ତା'ର ନାମ ହିଁ ହେଲା ସାଞ୍ଚରଗ । ସୁରୋପୀୟାନ ଲୋକ ତାକୁ (ସାଞ୍ଚରଗ) ପାରାଡାଇଜ୍ କହନ୍ତି । ସେମାନେ ଭାବନ୍ତି ସେଠାରେ ଦେବୀ-ଦେବତାମାନେ ରହୁଥିଲେ, ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କର ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ବହୁତ କିଣୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସେହି ସାଞ୍ଚରଗ ପୁଣି କୁଆଡେ ଗଲା — ଏକଥା କାହାକୁ ଜଣା ନାହିଁ । ତୁମେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଜାଣିଛ ଏହି ଚକ୍ର କିଭଳି ଘୁରି ଚାଲିଛି । ନୂଆରୁ ପୁରୁଣା, ପୁରୁଣାରୁ ପୁଣି ନୂଆ ଦୁନିଆ ହେଉଛି । ତେବେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବା ବହୁତ କଷ୍ଟ । ତୁମେ ଦେହୀ ଅଭିମାନୀ ହେବା ଦ୍ଵାରା ଏହି ସବୁ ଅନେକ ବେମାରୀରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇପାରିବ । ବାବାଜୀଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍ଵାରା ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇପାରିବ । ଆରହ୍ଣା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲିଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାତାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କରେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) କୌଣସି ଦେହଧାରୀତ୍ବକୁ ନିଜର ଆଧାର କରିବାର ନାହିଁ । କାହାରି ଶରୀର ସହିତ ପ୍ରୀତି ରଖିବାର ନାହିଁ । ହୃଦୟର ସ୍ନେହ ଏକମାତ୍ର ବାବାତ୍ବ ସହିତ ରଖିବାର ଅଛି । କାହାର ନାମ ରୂପରେ ବାନ୍ଧି ହେବାର ନାହିଁ ।

(୨) ଯୋଗର ଚାର୍ଟ ବହୁତ ସତ୍ତାରେ ରଖିବାର ଅଛି, ଏଥିରେ ଅଳସୁଆ ହେବାର ନାହିଁ । ନିଜର ଚାର୍ଟକୁ ଦେଖ — ମୋର ବୁଦ୍ଧି କାହା ଆଡ଼କୁ ଯାଉଛି ? କେତେ ସମୟ ବ୍ୟୟରେ କରୁଛି ? ସୁଖଦାତା ବାବା କେତେ ସମୟ ମନେ ରହୁଛନ୍ତି ।

ବରଦାନ:-

ବିଶ୍ୱ ମହାରାଜା ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଥିବା ସର୍ବ ଶକ୍ତିରେ ଭରପୁର ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

ଯେଉଁ ଆତ୍ମାମାନେ ବିଶ୍ୱ ମହାରାଜା ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କର ପୁରୁଷାର୍ଥ କେବଳ ନିଜ ପ୍ରୀତି ହେଉନଥିବ । ନିଜ ଜୀବନରେ ଆସୁଥିବା ବିଘ୍ନ ବା ପରୀକ୍ଷାଗୁଡ଼ିକୁ ପାସ କରିବା ତ' ବହୁତ ସାଧାରଣ କଥା, କିନ୍ତୁ ଯେଉଁମାନେ ବିଶ୍ୱ ମହାରାଜା ହେବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ନିକଟରେ ଏବେଠାରୁ ହିଁ ସର୍ବଶକ୍ତିର ଷ୍ଟକ୍ ଭରପୁର ଥିବ । ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଂକଳ୍ପ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ସେକେଣ୍ଡ ଅନୁମାନଙ୍କ ପ୍ରୀତି ଉତ୍ସର୍ଗୀକୃତ ହୋଇଥିବ ଏବଂ ଶରୀର, ମନ, ଧନ, ସମୟ, ଶ୍ରଦ୍ଧା ସବୁକିଛି ବିଶ୍ୱ କଲ୍ୟାଣ କାର୍ଯ୍ୟରେ ସଫଳ ହେଉଥିବ ।

ସ୍ତୋଗାନ:-

ମାତ୍ର ଗୋଟିଏ ଦୁର୍ବଳତା ଅନେକ ବିଶେଷତାକୁ ସମାପ୍ତ କରିଦେଇଥାଏ ସେଥିପାଇଁ ଦୁର୍ବଳତାଗୁଡ଼ିକୁ ଛାଡ଼ପତ୍ର ଦେଇଦିଅ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***